

Секретна інформація

Автор:

Карен Клівленд

Секретна інформація

Карен Клівленд

Бестселер

Героїня роману Карен Клівленд – молода жінка, аналітик контррозвідки ЦРУ. Вона має невідкладне завдання – розкрити керівників мережі російських «сплячих агентів» у Сполучених Штатах. Отримавши доступ до комп'ютера особи, яка, скоріш за все, є резидентом, Вівіан виявляє секретні досьє російських агентів, які перебувають на території США під глибоким прикриттям й очікують сигналу до дії. Кілька кліків мишкою – і її світ змінюється до невпізнанності. Відтепер її робота, чоловік, навіть її четверо дітей опиняються під загрозою. Героїня стикається з болісним вибором між лояльністю та зрадою, вірністю присязі та підступністю, любов'ю та підозрою. Вона розуміє, що не може довіряти практично нікому, і з цим потрясінням їй ще належить упоратися...

Карен Клівленд

Секретна інформація

Ця книжка є художнім вимислом. Імена, герої, місця та події в ній створені уявою автора чи використані ним у вигаданих ситуаціях.

Будь-які збіги з реальними подіями, географічними назвами, іменами живих або померлих людей є цілком випадковими.

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо - і відеокaset, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

Закоханість починається з того, що людина обманює себе, а закінчується тим, що вона обманює іншу людину. Це називають романом.

Оскар Вайльд

Я СТОЮ НА ПОРОЗІ КІМНАТИ БЛИЗНЮКІВ І ДИВЛЮСЬ НА ЇХНІ УМИРОТВОРЕНІ ЛІЧКА. Вони сплять. Сітка над колискою нагадує мені грати в тюремній камері.

Нічна лампа випромінює м'яке помаранчеве світло. Тісний простір захаращений меблями, їх забагато для такої маленької кімнати. Дві колиски – одна стара, інша

нова. Сповивальний стіл, купа нерозпакованих підгузків. Книжкова шафа, що ми з Меттом зробили її бозна-скільки років тому. Нині полиці провисають, перевантажені книжками, які я могла цитувати напам'ять двом старшим дітям, книжками, які я присягалася частіше читати близнюкам, якщо матиму більше вільного часу.

Я чую кроки Метта на сходах, і моя рука стискає флешку. Я міцно тримаю її, наче сподіваючись, що від такого дотику вона зникне і все повернеться на круги своя. Ми зітремо останні два дні, забудемо, як нічний кошмар. Але флешка досі тут: тверда, негнучка, реальна.

Підлога в передпокої, як завжди, рипить. Я не озираюсь. Він підходить до мене достатньо близько, аби я вдихнула запах його мила, його шампуню, запах його тіла, що завжди був навдивовижу заспокійливим, але зараз незбагненним чином перетворює Метта на незнайомця. Я відчуваю його вагання.

– Ми можемо поговорити? – каже він.

Метт вимовляє ці слова доволі тихо, але звук його голосу все одно може розбудити Чейза. Дитина зітхає уві сні, ворухиться й завмирає, згорнувшись у клубочок, ніби захищаючись від когось. Мені завжди здавалося, що Чейз надзвичайно подібний до батька – такі самі серйозні очі, що зосереджено вивчають усе довкола. Тепер я замислююсь над тим, чи вдасться мені дізнатися, ким є мій чоловік насправді, чи не зберігає він жахливі таємниці, здатні знищити всю його родину.

– Про що тут говорити?

Метт підходить на крок ближче й торкається моєї руки. Я відступаю на мінімальну відстань, що дозволяє позбавитися цього дотику. Його пальці закликають у повітрі, після чого руки різко опускаються.

– Що ти плануєш робити? – питає він.

Я дивлюсь на друге ліжечко, на одягненого у флісову піжамку Калеба, який лежить на спині. Біляві кучері янгола, руки й ноги широко розкинуті, наче в морської зірки. Пальці розчепірені, яскраво-червоні губи розімкнуті. Малюк і гадки не має, наскільки він вразливий, наскільки жорстоким може бути світ.

Я завжди казала, що захищатиму його. Дам Калебу силу, якої йому бракує, намагатимусь забезпечити його всім необхідним, щоб він у міру сил і можливостей вів нормальне життя. Як виконати обіцянку, якщо мене не буде поряд?

Я зроблю будь-що заради моїх дітей. Будь-що. Я розтискаю пальці й розглядаю флешку – непримітний крихітний прямокутник. Такий маленький, але наділений неабиякою владою. Владою створювати і руйнувати.

Скидається на якусь брехню, коли думаєш про це.

– Тобі відомо, що я не маю вибору, – відповідаю я, змушуючи себе глянути на нього, на мого чоловіка, якого я знаю так добре й водночас зовсім не знаю.

Розділ 1

Двома днями раніше

– ПОГАНІ НОВИНИ, ВІВ.

Я чую голос Метта. Такі слова можуть налякати будь-кого. Проте інтонація заспокоює мене. Безтурботна, вибачлива. Поза сумнівом, ідеться про якусь прикрість, але нічого катастрофічного. Якби трапилося справжнє лихо, його голос був би серйознішим. Він завершив би фразу, вжив би повну форму мого імені: «Я маю для тебе погані новини, Вівіан».

Затиснувши слухавку між вухом і плечем, я розвертаю стілець до іншого боку вигнутого столу, ближче до комп'ютера, над яким височіють полиці з документами. Я спрямовую курсор на совоподібну іконку на екрані й двічі клікаю. Якщо це виявиться тим, про що я думаю, – а я знаю, що не помиляюсь, – доведеться набратися терпіння й трохи зачекати.

– Елла? – питаю я, переводячи погляд на один з її малюнків, прикріплений кнопками до високої стіни мого кабінету. Яскравий спалах посеред сірого моря.

– Сто градусів[1 - За Фаренгейтом. За Цельсієм – близько 39 градусів (тут і далі прим. пер.).].

Я заплющую очі й глибоко вдихаю повітря. Ми чекали цього. Дитячий садок підкосив вірус, унаслідок чого половина одnogрупників Елли занедужала. Її хвороба була питанням часу. Чотирирічні діти не можуть похвалитися міцним імунітетом. Але чому це сталося саме сьогодні?

– Ще щось?

– Ні, єдина проблема – висока температура. – Він витримує паузу. – Вибач, Вів. Вона здавалася здоровою, коли я привіз її туди.

Я з натугою ковтаю, ігноруючи клубок у горлі. Киваю головою попри те, що Метт не бачить мене. У будь-який інший день він заіхав би за нею. Він може працювати вдома, принаймні теоретично. Я не можу, тим паче, що я використала всі відпустки й відгули, коли народила близнюків. Однак сьогодні він має відвезти Калеба до міста – наш син проходить останні медичні обстеження. Протягом багатьох тижнів я почувалася винною через те, що вони поїдуть до лікарні без мене. А сьогодні я не зможу супроводжувати їх, але все одно використаю відгул, якого в мене немає.

– Я буду там за годину, – кажу я.

Згідно з правилами закладу, ми повинні забрати дитину не пізніше, ніж за годину після їхнього дзвінка. Враховуючи відстань до дитячого садка й дорогу до моєї машини, – вона припаркована на одній із віддалених стоянок Ленглі, – я маю близько п'ятнадцяти хвилин, аби завершити роботу на сьогодні. П'ятнадцять хвилин, що не увійдуть до мого негативного балансу.

Я позираю на годинник у нижньому кутку екрана – сім хвилин на одинадцяті. Потім мій погляд перестрибує на філіжанку кави зі «Старбакса», що стоїть біля мого правого ліктя. З отвору у пластиковій кришці піднімається цівка пари. Я зробила собі подарунок на честь довгоочікуваного дня, запаслася «пальним», що зарядить мене енергією й дозволить перетерпіти години нудної роботи. Я витратила дорогоцінні хвилини на стояння в черзі замість того, щоб витратити їх на перегляд файлів. Треба було вдовольнитися традиційною кавою з шиплячої кавоварки – несмачним пійлом із погано розмеленими зернами, що спливають

нагору.

– Саме так я і сказав їм. Що ти прийдеш до школи за годину, – мовить Метт. Насправді йдеться не про школу, а про дитячий садок, де трое наших молодших дітей проводять свої дні. Але ми називаємо його «школою» відтоді, як Люку виповнилося три місяці. Я десь вчитала, що це допоможе змиритися з розлукою, послабити почуття провини, викликане необхідністю залишати дитину на вісімдесят годин. Хоча хитрість не спрацювала, ми й досі вживаємо слово «школа». Непросто позбутися давніх звичок.

Знову зависає пауза, і я чую белькотіння Калеба на задньому плані. Я прислухаюсь, усвідомлюючи, що Метт робить те саме. Ми ніби змовляємось нашорошити вуха. На жаль, я розрізняю лише голосні звуки. Він досі не вимовляє приголосні.

– Я знаю, що сьогодні – особливий день...– зрештою мовить Метт і затинається.

Я звикла до цих незавершених фраз і багатозначних натяків. Я завжди підозрюю, що хтось підслуховує нашу розмову. Росіяни. Китайці. Ось чому, коли виникає якась проблема, Метт телефонує першим і висловлюється обережно. Я не хочу, щоб вороги знали особисті подробиці, пов'язані з нашими дітьми.

Називайте мене параноїчкою або звичайним працівником ЦРУ.

«Особливий день» – усе, що відомо Метту. Він нічого не знає про мої марні спроби виявити російську шпигунську мережу. Він не знає, що я розробила план, спрямований на встановлення осіб, задіяних у програмі з високим рівнем секретності. Знає тільки, що я чекала на цей день упродовж багатьох місяців. Сьогодні я з'ясую, чи отримаю якусь винагороду за два роки важкої праці. Я дізнаюсь, чи маю шанс на просування по службі, якого ми відчайдушно потребуємо.

– Так, – відказую я, рухаючи мишкою туди-сюди й спостерігаючи за тим, як завантажується «Афіна»; курсор набуває форми таймера. – Обстеження Калеба – ось що найважливіше.

Я переводжу очі на яскраві дитячі малюнки, пришпилені до стіни. Сімейний портрет, зроблений Еллою, – шість круглих щасливих облич, руки та ноги

нагадують тоненькі палички. Малюнок Люка вийшов складнішим. Він зобразив одну людину, виділивши товстими нерівними штрихами волосся, одяг і взуття. Внизу написано великими жирними літерами «МАТУСЯ». Люк намалював це в період захоплення фільмами про Супермена. Я – його героїня. Одягнена в плащ і футболку з літерою «S». Гордовито стою, вперши руки в боки. Суперматуся.

Я відчуваю звичне стиснення в грудях, непереборне бажання заплакати. Дихай глибше, Вів. Дихай глибше.

– Мальдіви? – пропонує Метт, і на моїх губах мимоволі з'являється усмішка. Йому завжди вдається розважити мене саме тоді, коли це найбільше потрібно. Я дивлюсь на нашу світлину, що стоїть на краю мого робочого столу. Моя улюблена весільна світлина, зроблена майже десятиліття тому. Ми обоє виглядаємо такими щасливими, такими молодими. Ми давно планували поїхати до якоїсь екзотичної країни на десяту річницю весілля. Звісно, наразі про подорожі навіть не йдеться. Але ми веселимось, уявляючи гіпотетичні маршрути. Так, це весело й водночас сумно.

– Бора-Бора, – кажу я.

– Непоганий варіант. – Він замовкає, і до мене знову долинає белькотіння Калеба. Суцільні голосні звуки. А-а-а-а-а. Подумки я підраховую, скільки місяців минуло відтоді, як Чейз почав вимовляти приголосні. Я знаю, що не треба порівнювати їх. Усі лікарі радили мені не робити цього, але я не можу втриматися.

– Бора-Бора? – з удаваною недовірою вигукує хтось за моєю спиною. Закривши слухавку долонею, я розвертаюсь. Це Омар, мій колега з ФБР. Його обличчя виражає жартівливий подив. – Тобі буде важко пояснити такий вибір Управлінню. – Він розпливається в усмішці. Його настрій, як завжди, передається мені, і я усміхаюсь у відповідь.

– Що ти тут робиш? – питаю я, все ще прикриваючи слухавку. Калєб белькоче мені у вухо. Цього разу він переключився на звук «о». О-о-о-о-о.

– Зустрічався з Пітером. – Він підходить на крок ближче й обпирається об мій стіл. Крізь його футболку я бачу обриси кобури пістолета, прикріпленого до стегна. – Може, це просто збіг, а, може, ні. – Він позирає на екран мого комп'ютера, і його усмішка потроху згасає. – Ми ж домовлялись на сьогодні? На

десяту ранку?

Я дивлюсь на темний екран, на курсор, що завмер у вигляді таймера.

– Так, ми домовлялись на сьогодні. – Белькіт Калеба припиняється. Я відкочую стілець трохи вбік і прибираю долоню зі слухавки. – Любий, я маю бігти. Прийшов Омар.

– Передай йому привіт від мене, – каже Метт.

– Обов'язково.

– Я люблю тебе.

– І я тебе, – поклавши слухавку, я розвертаюсь до Омара, який усе ще сидить на моєму столі; обтягнуті джинсами ноги схрещені на рівні щиколоток. – Метт передає тобі привіт, – кажу я.

– Он воно як! Це з ним ти зібралася на Бора-Бора? Плануєте відпустку? – Він знову розпливається в широкій усмішці.

– Теоретично, – відказую я, видавши слабкий смішок. Ця відповідь лунає достатньо жалюгідно, аби мої щоки залив рум'янець.

На якусь мить він затримує на мені погляд, але, на щастя, швидко відводить очі й коситься на свій зап'ясток.

– Ну добре, вже десять хвилин на одинадцятую. – Тепер він схрещує щиколотки іншим чином й нахиляється вперед. На його обличчі читається неприховане збудження. – Що ти знайшла для мене?

Омар займається цим довше, ніж я. Щонайменше десятиліття. Він шукає «кротів» у США, а я намагаюсь викрити тих, хто керує шпигунською мережею. Жоден із нас не досяг успіху. Його незгасний ентузіазм завжди дивує мене.

– Поки що нічого. Я навіть не встигла продивитися файли. – Я киваю на екран, де завантажуються програма. Наступної миті переводжу очі на чорно-білу світлину,

прикріплену до стіни, неподалік від малюнків моїх дітей. Юрій Яков. Товсте обличчя, на якому застиг суворий вираз. Ще кілька натискань на мишку, і я увійду до його комп'ютера. Я зможу бачити те, що бачить він, читати те, що читає він, ознайомитись з усіма файлами. Маю надію, що мені вдасться довести, що він – російський шпигун.

– Хто ти, дівчино? І що ти зробила з моєю подругою Вівіан? – усміхаючись, питає Омар.

Він справедливо докоряє мені. Якби я не стояла в черзі до «Старбакса», я б відкрила програму о десятій і мала б кілька хвилин, аби проглянути її. Я знизую плечима й указую на екран:

– Я працюю. – Я киваю в бік телефону. – У будь-якому разі нам доведеться зачекати. Елла захворіла. Мені треба відвезти її додому.

Він драматично зітхає.

– Біда з цими дітьми! Постійно крадуть наш час.

Якийсь рух на екрані привертає мою увагу, і я підсуваю стілець ближче. «Афіна» нарешті завантажилась. Звідусіль спалахують червоні банери. З'являються низки слів – кожне вказує на ступінь контролю й секретності інформації. Що довший текстовий фрагмент, то вищий ступінь секретності. Цей фрагмент є надзвичайно довгим.

Я клікаю на одне попередження, потім – на інше. Кожен клік – вираження моєї згоди. Так, я знаю, що отримую доступ до секретної інформації. Так, я знаю, що не можу оприлюднювати її – інакше надовго сяду у в'язницю. Так, так, так. Мерщій покажіть мені інформацію!

– Там щось є, – каже Омар. Я згадую, що він тут, і краєчком ока позираю на нього. Він навмисно відвертається, уникає дивитися на екран, поважаючи мій особистий простір. – Я це відчуваю.

– Сподіваюсь, – бурмочу я. І це правда. Хоча я знервована.

Моя стратегія ґрунтується на припущеннях. Суцільна лотерея. Я створила приблизний портрет куратора, спираючись на наступні дані: місце навчання, спеціальність, академічні ступені, улюблені банківські центри, подорожі до Росії та інших країн. Орієнтуючись на цей портрет, я визначила п'ять осіб, які найбільше підходили на роль куратора. Ймовірні кандидати.

З першими чотирма підозрюваними я помилилась, а відтак подальше використання програми опинилося під загрозою. Все залежить від Юрія – п'ятого номера. Проникнути до його комп'ютера виявилось найважче. Я була певна, що саме з нього треба було починати.

– Навіть якщо нічого немає, – зауважує Омар, – ти зробила те, що не вдалося нікому. Найближче підійшла до мети.

Пошук кураторів – наше останнє нововведення. Впродовж багатьох років Управління намагалося знайти «кротів», але вони успішно приховують свою ідентичність, і це майже неможливо. Шпигунська мережа побудована таким чином, що «кроти» спілкуються лише зі своїм куратором, і навіть їхні контакти вкрай обмежені. Довгий час Управління зосереджувалося на керівниках, що дають указівки кураторам із Москви й безпосередньо пов'язані із СЗР – Службою зовнішньої розвідки Росії.

– «Наближення» не рахується, – спокійно кажу я. – Ти, як ніхто інший, мав би це знати.

Коли я отримала цю посаду, Омар був амбітним агентом-початківцем. Він запропонував проект, мета якого полягала в співпраці з «кротами» – ми мали заохочувати їх «вийти з тіні» й розкрити таємну інформацію в обмін на звільнення. Як він обґрунтовував цю ідею? На його думку, деякі «кроти» були незадоволені своїм становищем і готові домовлятися з нами. Завдяки їм ми могли б зрозуміти загальний принцип функціонування шпигунської мережі.

Ми почали втілювати цей план у життя, і за тиждень до нас прийшов чоловік, який назвався Дмитром. Він сказав, що працює куратором середнього рівня, і докладніше розповів про програму, підтвердивши відомі нам факти: кожен куратор контролює діяльність п'яти «кротів» і звітує перед керівником, а той у свою чергу віддає накази п'яти кураторам. Дуже замкнена група. Звичайно, ми зацікавилися такою інформацією. Але згодом цей чоловік ошелешив нас дивними

заявами, що суперечили всьому, що ми знали напевно. Зрештою він безслідно зник, а ми в подальшому згадували його як «Дмитра Брехуна».

Відтак проект припинив існування. Керівництво не підтримувало ідею публічного визнання того, що у Штатах переховуються «кроти». Це було б рівнозначно визнанню нашої неспроможності знайти їх. До того ж насторожувала ймовірність маніпуляцій з боку росіян – появи подвійних агентів, здатних збити нас зі сліду. Вони вщент розкритикували план Омара й рішуче відхилили його. «Нас переслідуватимуть сотні фейкових агентів, подібних до вашого Дмитра», – таким був остаточний вердикт. Ця історія поставила крапку на багатообіцяючому старті кар'єри мого друга. Відтоді йому доводилося грати другорядні ролі й щодня виконувати нудну, виснажливу, невдячну роботу.

Екран змінює колір, і з'являється маленька іконка з іменем «Юрій». Я завжди переживаю радісне збудження, коли бачу імена потрібних нам людей, усвідомлюючи, що ми відчинили вікно до їхнього віртуального життя, до інформації, яку вони вважають приватною. Омар підводиться, наче почувши мое невисловлене прохання. Йому відомо про наші спроби викрити Юрія. Він – один із небагатьох агентів Управління, ознайомлених із цією програмою. І найпалкіший прихильник моєї ідеї, який вірить у мене більше за будь-кого. Однак він не має безпосереднього доступу до «Афіни».

– Зателефонуеш мені завтра? – питає він.

– Домовились, – відказую я.

Щойно Омар відходить від мого столу, я зосереджусь на зображеннях на екрані. Я двічі клікаю на іконку – з'являється вставка в червоній рамці. В середині я бачу дзеркальне відображення комп'ютера Юрія, що дає мені можливість продивитися документи. У моєму розпорядженні лише кілька хвилин. Потім я мушу швидко вийти з системи. Але цього часу цілком достатньо для поверхового огляду.

Сине тло вкрите бульбашками різних розмірів і відтінків блакитного. Збоку видніються іконки, охайно розташовані у чотири ряди. Половина з них – теки. Всі назви файлів написані кирилицею. Хоча я розпізнаю літери, переважна більшість слів мені незрозуміла. Кілька років тому я почала вивчати російську, але саме тоді народився Люк, і я вже не мала можливості повернутися до занять. Я знаю

найпростіші слова та фрази. От і все. Коли йдеться про складніші речі, я покладаюсь на наших лінгвістів або на програми машинного перекладу.

Я відкриваю деякі папки й проглядаю документи, що містяться в них. Купа сторінок з російськими текстами, надрукованими стислим шрифтом. Усупереч здоровому глузду, мене охоплює розчарування. Наївно розраховувати, що росіянин, який сидить за своїм комп'ютером у Москві, називатиме файли англійською й писатиме англомовні тексти на кшталт: «Список таємних агентів у США». Я розумію, що шукаю зашифровану інформацію. Я лише сподіваюсь знайти якусь підказку, захищений файл, щось відверто приховане.

Як засвідчує наш попередній досвід проведення спецоперацій високого рівня, куратори – єдині, хто знає особисті дані «кротів». Списки імен зберігаються в електронному вигляді. Причому не в Москві, оскільки СЗР – потужна Служба зовнішньої розвідки Російської Федерації – боїться «кротів» у власній структурі. Цей страх є настільки сильним, що вони радше ризикнуть втратити «кротів», ніж триматимуть списки на території Росії. Нам відоме ще одне правило: якщо щось трапиться з куратором, керівник отримає доступ до файлів і зв'яжеться з Москвою, щоб попросити код для дешифрування – один з елементів багаторівневого зашифрованого протоколу. Ми знаємо цей код. Проблема у відсутності матеріалів, що підлягають розшифруванню.

Програма залишається засекреченою. Нам не вдалося дізнатися нічого суттєвого. Ми навіть не знаємо, яка в неї мета (якщо ця мета існує). Хтозна, чи йдеться про пасивне накопичення матеріалів чи про щось набагато шкідливіше. Відтоді, як ми виявили, що керівник програми звітує перед Путіним, я схилиюсь до другого варіанту, і думки про її справжнє призначення позбавляють мене сну.

Я продовжую пошуки. Мій погляд перескакує з одного файлу на інший попри те, що я не зовсім упевнена, що саме шукаю. Аж раптом я бачу знайоме російське слово – «ДРУЗЬЯ». Остання іконка в останньому ряду. Я двічі клікаю на неї і відкриваю папку. Там нічого немає, крім п'яти зображень у форматі JPEG. Мій пульс прискорюється. П'ять. Кожен куратор спілкується з п'ятьма «кротами». Це підтверджують різні джерела. І назва здається красномовною. Друзі.

Я відкриваю першу світлинку. Портрет непримітного чоловіка середнього віку в круглих окулярах. Я здригаюсь від приємного хвилювання. «Кроти» майстерно прикидаються пересічними людьми. Невидимі члени суспільства. Цей чоловік, безперечно, може бути одним із них.

Якщо міркувати логічно, я не маю підстав радіти. Згідно з усіма розвідувальними даними, файли, що містять відомості про «кротів», зазвичай є зашифрованими. Але інтуїція підказує мені, що я знайшла цінну інформацію.

Я відкриваю другу світлинку. Рудоволоса жінка з яскраво-блакитними очима й широкою усмішкою. Інший портрет, інший потенційний «кріт». Я витріщаюсь на неї. Якось думка не дає мені спокою, я не можу відкинути її. Це ж просто зображення. Жодних особистих даних, жодної контактної інформації, якою міг би скористатися керівник.

Хай там що, а це виглядає підозріло. Портрети друзів. Можливо, Юрій не є тим невловимим куратором, якого я сподівалася викрити, тим чоловіком, на пошуки якого Управління витратило чимало зусиль. Може, він – вербувальник? Ці п'ятеро людей, вочевидь, є важливими для нього. Гарні кандидатури?

Я двічі клікаю на третє зображення, і на екрані з'являється обличчя. Крупний план. Таке знайоме, рідне обличчя... от тільки я не розумію, як це обличчя потрапило сюди. Цілковита несподіванка. Я розгублено кліпаю очима – один раз, двічі. Мій мозок намагається встановити зв'язок між тим, що я бачу, і тим, що це може означати. Час немовби зупиняється. У мене виникає відчуття, ніби чиїсь крижані пальці стискають моє серце, і все, що я чую, – шум у вухах.

Переді мною обличчя мого чоловіка.

Розділ 2

ХТОСЬ НАБЛИЖАЄТЬСЯ ДО МОГО КАБІНЕТУ. Я чую відлуння кроків попри шум у вухах. На якусь хвилю туман, що огортав мій розум, розсіюється, змінюючись чітким імперативом: сховай це. Я спрямовую курсор на значок «?» у правому верхньому кутку, натискаю на нього, і обличчя Метта одразу зникає.

Я розвертаюсь до джерела звуку, до розсувної перегородки, що відділяє мій кабінет від інших. Це Пітер. Він прямує до мене. Чи встиг він щось побачити? Я переводжу погляд до екрана. Жодних зображень – лише відкрита папка й п'ять рядків тексту. Чи вдалося мені вчасно закрити файл?

Настирливий голос у моїй голові питає мене, чому я так переймаюсь. Чому відчуваю потребу сховати світлину. Це ж Метт. Мій чоловік. Хіба я не повинна мчати до представників служби безпеки, аби запитати їх про те, яким чином світлина мого чоловіка потрапила до росіян? Мені стає млосно у животі.

– Ти підеш на збори? – мовить Пітер, здіймаючи одну брову над окулярами у товстій оправі.

Він стоїть переді мною. На ньому штани кольору хакі, легкі мокасини й сорочка з застебнутими до самої шиї гудзиками. Пітер – провідний фахівець у нашому відділі, «пережиток радянських часів», мій наставник упродовж останніх восьми років. Найбільш обізнаний експерт з питань російської контррозвідки. Спокійний і стриманий. Неможливо не поважати його.

У виразі його обличчя я не помічаю нічого дивного. Звичайне питання. Чи піду я на ранкові збори? Здається, він не бачив світлину.

– Ні, не можу, – відповідаю я. Мій голос лунає пронизливо й неприродно, тож я намагаюсь стишити його, приховати тремтіння. – Елла захворіла. Мені треба відвезти її додому.

Він киває. Точніше, трохи нахилиє голову. Його обличчя спокійне й незворушне.

– Сподіваюсь, вона одужає, – каже він і відходить до конференц-залу – приміщення зі скляними стінами, що краще пасує новій науково-технічній фірмі, ніж штаб-квартирі ЦРУ. Я спостерігаю за ним достатньо довго, аби впевнитись, що він не повернеться.

Я розвертаюсь до комп'ютера, до порожнього екрана. Відчуваю слабкість у колінах, мое дихання прискорюється. Обличчя Метта. На комп'ютері Юрія Якова. І моя перша інстинктивна дія: «Сховай це». Чому?

Я чую, як мої колеги прямують до конференц-залу. Мій кабінет розташований найближче, тож усі проходять повз нього. Зазвичай у цьому крилі панує тиша – сотні інших кабінетів доволі віддалені. Мене ніхто не турбує – за винятком тих випадків, коли люди збираються у конференц-залі або хочуть потрапити до кімнати обмеженого доступу, що розташовується відразу за залом. У цій кімнаті

співробітники ЦРУ можуть зачинитися й переглянути найбільш засекречені файли, що містять настільки цінну й важкодоступну інформацію, що росіяни неодмінно б вистежили та вбили людину, яка надала її.

Я судомно вдихаю повітря – один раз, двічі. Розвертаюсь до моїх колег, коли їхні кроки лунають зовсім поряд. Марта йде попереду. Трей та Гелен простують пліч-о-пліч, підтримуючи спокійну розмову. За ними я бачу Рафа й Берта – нашого керівника, який робить дещо більше, ніж редагує документи. Справжній начальник – Пітер, і всі це знають.

Нас семеро. Ми займаємось пошуком «кротів». Наша команда здається дивною, адже ми маємо мало спільного з іншими колективами, що працюють у російському відділі Корпусу контррозвідки. Вони володіють таким величезним обсягом інформації, що не знають, як розпорядитися ним. А в нас майже нічого немає.

– Ти підеш із нами? – питає Марта, зупинившись біля мого кабінету. Вона впирається рукою об стіну.

Я відчуваю запах м'яти й ополіскувача для рота. Мішки під очима невдало приховані товстим шаром тонального крему. Здається, вона забагато випила вчора ввечері. Марта – колишній офіцер ЦРУ. Понад усе на світі вона полюбляє дві речі – віскі та спогади про дні минулої слави. Якось вона навчила мене відкривати замок кредитною карткою та шпилькою, що її я знайшла на дні своєї сумки, одну з тих, якою ми підколюємо волосся Еллі під час уроків балету.

Я заперечно хитаю головою.

– Дитина захворіла.

– Кляті віруси.

Марта опускає руку й прямує далі. Я посміхаюсь іншим колегам, які проходять повз мене. Все нормально. Щойно вони опиняються в скляному кубі, і Берт зачиняє двері, я розвертаюсь до комп'ютера. Купа файлів, павутиння російських слів. Мене проймає дрож. Я дивлюсь на годинник у нижньому кутку екрана. Я мала піти звідси три хвилини тому.

Гострий біль пронизує мій живіт. Я не можу піти зараз. Але ж вибору немає. Якщо я запізнюсь, ми отримаємо друге попередження. Після третього попередження наших дітей відрахують. Цей заклад є престижним, тож чимало людей зареєструвалися в списках очікування. Керівництво попрощається з нами без жодних вагань. До того ж, я нічого не змогла би вдіяти, навіть якби залишилася на роботі.

Існує один надійний спосіб дізнатися, яким чином світлина Метта потрапила туди. Про перегляд інших файлів не йдеться. Мені стає зле. Я закриваю «Афіну» й вимикаю комп'ютер. Потім, підхопивши сумку й пальто, прямую до дверей.

ВОНИ НАМАГАЮТЬСЯ ЗАВЕРБУВАТИ ЙОГО.

Коли я дістаюсь машини, мої пальці нагадують бурульки, а з рота виринаються маленькі хмаринки пари.

Метт був би не першим кандидатом. Цього року росіяни поводяться значно агресивніше, ніж будь-коли. Все почалося з Марти. Якась жінка зі східноєвропейським акцентом потоваришувала з нею в тренажерному залі. Вони кілька разів випивали в ресторані «О'Нейлс». Невдовзі жінка почала допитуватися, чи не хоче Марта продовжити їхню «дружбу» докладнішим обговоренням роботи. Марта відмовилась і відтоді не бачила її.

Наступним став Трей. Тоді він ще приховував свою орієнтацію й свої стосунки з «сусідом по кімнаті» Себастьяном, з яким виконував усі професійні завдання. Одного дня я побачила, як він – блідий і вкрай переляканий – мчить до Служби безпеки. Згодом до мене долетіли чутки, що росіяни намагалися шантажувати Трея, надіславши компрометуючі пікантні світлини й пригрозивши передати їх його батькам, якщо він не погодиться на зустріч.

Доречно припустити, що росіяни знають, хто я. Їм зовсім не складно дізнатися все про Метта й визначити наші вразливі місця.

Я вмикаю запалення, і моя «Тойота Королла» видає звичний глухий звук.

– Нужбо, вперед, – шепочу я, вдруге повертаючи ключ у замку.

Двигун оживає. Кілька секунд по тому з вентилятора виривається потік крижаного повітря. Нахилившись, я повертаю коліщатко до максимальної температури. Розтираю руки й ставлю машину на задню передачу. Я мала би краще розігріти двигун, але часу немає. Мені завжди бракує часу.

«Королла» – машина Метта, що на ній їздив ще до нашого знайомства. Сказати, що ця розвалюха ледве рухається, – не сказати нічого. Ми продали мою стару машину, коли я була вагітна близнюками. Придбали мініфургон і поступово звикли до нього. Нині це сімейний автомобіль, яким користується Метт, оскільки він частіше відвозить і забирає дітей.

Я керую машиною механічно. Що далі їду, то сильніші спазми стискають мій живіт. Мене непокоїть не стільки той факт, що вони націлились на Метта, скільки слово «Друзі». Чи означає це певний рівень довіри?

Метт – інженер-програміст. Він і гадки не має, якими підступними є росіяни. Наскільки безжальними вони можуть бути. Вони скористаються будь-якою примарною можливістю, будь-якою ознакою готовності до співпраці, аби підкорити його волю, змусити постійно виконувати їхні накази.

Я дістаюсь дитячого садка за кілька хвилин до призначеного часу. Теплий вітер обдуває мені обличчя, коли я заходжу всередину. Директорка – вічно насуплена жінка з гострими рисами обличчя – виразно позирає на годинник, а потім суворо дивиться на мене. Я не знаю, як тлумачити цей погляд. Він може означати: «Чому ви так затримались?» або «Якщо ви так швидко приїхали за нею, вона, вочевидь, була хвора, коли ви її привезли». Я відповідаю млявою вибачливою усмішкою, хоча в глибині душі ладна закричати. Яку б хворобу не підхопила Елла, вона заразилася тут.

Я проходжу вестибюлем, прикрашеним пальчиковими малюнками дітей – полярні ведмеді, блискучі сніжинки, рукавички. Я майже не звертаю уваги на них, бо мої думки десь далеко. Друзі. Чи дав Метт росіянам якісь підстави вважати, що бажає співпрацювати з ними? Все, що їм потрібно, – ледь помітний знак. Будь-яка дрібниця. Те, за що можна зачепитися.

Я пробираюсь до класної кімнати Елли. Крихітні стільці, шафки, ящики з іграшками. В інтер'єрі переважають основні кольори спектру. Моя дочка вместились у віддаленому кутку, на яскраво-червоному дитячому диванчику.

Вона гортає альбом у твердій палітурці, що лежить на її колінах. Здається, Елла тримається осторонь від своїх однокласників. Вона одягнена в незнайомі мені пурпурові легінси. Я непевно пригадую, що Метт казав мені, ніби збирається купити їй новий одяг. Звісно, він це зробив. Вона виросла з усіх своїх речей.

Я прямую до неї, широко розкинувши руки й демонстративно усміхаючись. Вона підводить очі й насторожено дивиться на мене.

– Де татко?

Ці слова завдають мені болю, але я продовжую усміхатися.

– Татко повіз Калеба до лікаря. Сьогодні я прийшла за тобою.

Вона згортає книжку й ставить її на полицю.

– Гаразд.

– Можна тебе обійняти?

Я все ще простягаю до неї руки, хоча потроху починаю опускати їх. Вона з сумнівом дивиться на мене, але зрештою підходить. Я міцно обіймаю її, зариваючись лицем у її м'яке волосся.

– Мені прикро, що ти погано почуваєшся, сонечко.

– Усе добре, мамо.

Мамо? Мені перехоплює подих. Ще сьогодні вранці я була мамусею. Боже, прошу тебе, хай вона не припиняє називати мене мамусею. Особливо сьогодні.

Я дивлюсь їй у вічі й змушую себе посміхатися.

– Ходімо. Час забрати твого брата.

Елла залишається чекати мене на лавці, поки я йду за Чейзом. Сьогодні ця кімната для малюків пригнічує мене не менше, ніж сім років тому, коли я вперше привезла сюди Люка. Сповивальні столи, ряди колисок і високих стільців.

Чейз сидить на підлозі, коли я заходжу всередину. Одна з виховательок, наймолодша дівчина, підхоплює мого сина на руки, перш ніж я наближаюсь до них. Вона пригортає його до себе й цілує в щоку.

– Такий милий хлопчик, – каже вона.

Я відчуваю укол ревнощів, спостерігаючи за цією сценою. Ця жінка бачила його перші кроки. Саме в її розпростертій обійми він біг уперше в житті, поки я була на роботі. Вона поводить з ним так природно, так невимушено. Нічого дивного. Вони цілими днями разом.

– Так, він милий, – кажу я, і ця фраза лунає якось натужно.

Я одягаю обох дітей у пухнасті светри й капелюхи (надворі панує незвичний для березня холод). Потім допомагаю їм улаштуватися на вузьких і жорстких сидіннях моєї «Королли». Найкращі й найзручніші сидіння містяться у нашому мініфургоні.

– Як пройшов твій ранок, сонечко? – питаю я, дивлячись на Еллу в дзеркало заднього огляду, щойно машина від'їжджає від стоянки.

Якусь мить вона мовчить.

– Я – єдина дівчинка, яка не пішла на йогу.

– Мені дуже прикро, – кажу я. Розумію недоречність цих слів, не встигнувши їх вимовити. Треба було сказати щось інше. Западає гнітюча тиша. Я тягнусь до стереосистеми й ставлю музику для дітей.

Трохи згодом я знову позираю у дзеркало заднього огляду. Елла спокійно дивиться у вікно. Я мала би звернутися до неї з іншим питанням, зав'язати розмову про те, як минув її день, але я нічого не кажу. Не можу викинути з голови те фото. Обличчя Метта. Гадаю, це свіжа світлина, зроблена торік чи

кілька місяців тому. Як довго вони стежать за ним, за нашою родиною?

Дитячий садок розташований неподалік від нас, тож поїздка триває недовго. У цьому районі новобудови дивним чином поєднуються зі старими будівлями. Наш будинок є надто малим і затісним для шести осіб, і він достатньо старий, аби тут могли мешкати у дитинстві мої батьки. Нерухомість в околицях Вашингтона коштує доволі дорого. Особливо це стосується Бетесди. Однак тутешні школи є найкращими в країні.

Ми під'їжджаємо до нашої домівки, що нагадує охайну коробочку. Також ми маємо двомісний гараж. Колишні власники збудували невеличку веранду, що погано поєднується з іншою архітектурою будинку. Я гадала, що ми частіше користуватимемось нею, але помилилася. Ми придбали цей будинок, коли я була вагітна Люком, і Метт вирішив, що чудові школи варті захмарної ціни.

Я дивлюсь на американський прапор, установлений біля парадних дверей. Його повісив Метт, побачивши, що попередній прапор вицвів. Ні, мій чоловік не погодився би заподіяти шкоду своїй країні. Я знаю, він не вчинив би так. Питання в тому, чи зробив він щось недоречне. Чи дав росіянам привід сподіватися, що може погодитись?

Я впевнена в одному. Вони обрали його своєю мішенню через мене. Через мою роботу. Ось чому я сховала світлину, чи не так? Якщо він потрапив у халепу, це моя провина. І я докладу всіх зусиль, щоб визволити його з біди.

Я ДОЗВОЛЯЮ ЕЛЛІ ЛЯГТИ НА КАНАПУ Й ДИВИТИСЯ МУЛЬТФІЛЬМИ. Один за одним. Зазвичай ми дозволяємо їй дивитися лише одну серію – такий собі «десерт» після вечері. Але сьогодні вона захворіла, а я не можу ні про що думати, крім світлини Метта. Поки Чейз спить, а вона занурена в телевізор, я наводжу лад на кухні. Протираю блакитні стільниці, які ми б залюбки замінили новими, якби мали більше грошей. Прибираю плями на плиті біля трьох конфорок, що поки працюють нормально. Розставляю пластикові контейнери в буфеті, сортуючи їх за розміром і накриваючи відповідними кришками.

У другій половині дня я забираю дітей, і ми прямуємо до автобусної зупинки зустріти Люка. Він вітається точнісінько так, як Елла:

– А де татко?

– Татко повіз Калеба до лікаря.

Я готую йому бутерброди й допомагаю виконати домашнє завдання з математики. Додавання двозначних чисел. Я навіть не знала, що вони вже проходять двозначні числа. Йому завжди допомагає Метт.

Елла чує скрегіт ключа в замку раніше за мене. Вона зістрибує з канапи й щодуху мчить до дверей.

– Татко! – лунає оглушливий крик.

Він відчиняє двері, тримаючи в одній руці Калеба, а в іншій – торбу з харчами. Яюсь примудряється нахилитися, обійняти її, спитати, як вона почувається, водночас знімаючи з Калеба курточку. Його усмішка здається щирою. Точніше, вона є щирою.

Метт випростовується, підходить до мене й швидко цілує в губи.

– Привіт, кохана, – каже він.

Я помічаю, що він одягнений у куртку, джинси та коричневий светр, що його подарувала я на торішнє Різдво. Метт ставить торбу на стіл і міцніше притискає Калеба до свого стегна. Елла хапається за одну з його ніг. Він торкається вільною рукою її голови й ніжно перебирає волосся.

– Як усе пройшло? – Я тягнусь до Калеба й майже здивована, коли він охоче йде до мене на руки. Я пригортаю його до себе й цілую в голову, вдихаючи солодкий аромат дитячого шампуню.

– Чудово, – відказує Метт. Він знімає куртку й кладе її на стіл. Підходить до Люка й куйовдить йому волосся. – Привіт, хлопче!

Люк зводить на нього очі й розпливається в усмішці. Я бачу щілину в тому місці, де він утратив свій перший зуб. Я пропустила цю подію через роботу. Мене не було поряд, коли Метт поклав зуб йому під подушку.

– Привіт, тату. Пограємо в м'яча?

– Зачекай трохи. Мені треба поговорити з мамою. Ти вже почав працювати над своїм науковим проектом?

Хіба він працював над науковим проектом?

– Так, – відповідає Люк. Наступної миті він позирає на мене, ніби згадавши, що я тут.

– Скажи мені правду, – прошу я. Моя інтонація здається більш різкою, ніж мені б хотілося. Я зустрічаюсь поглядом із Меттом і бачу, що він здимає брови. Проте утримується від коментарів.

– Я думав про науковий проект, – долинає шепіт Люка.

Метт підходить ближче й спирається об стіл.

– Лікар Містраті дуже задоволена прогресом. Результати ехокардіографії та електрокардіографії виявилися хорошими. За три місяці вона чекає нас на прийомі.

Я знову притискаю до себе Калеба. Нарешті ми почули добрі новини. Метт виймає харчі з торби. Галон молока. Куряча грудка, пакет заморожених овочів. Печиво з пекарні – саме той сорт, який я завжди просила його не купувати, оскільки ми можемо спекти його за значно меншу ціну. Він щось наспівує собі під ніс. Незнайома мелодія. Метт щасливий. Він завжди співає, коли відчувається щасливим.

Він нахиляється, виймає каструлю і пательню з нижньої шухляди, ставить їх на плиту. Я цілую Калеба, пильно спостерігаючи за моїм чоловіком. Як йому все вдається? Як він примудряється робити стільки справ одночасно?

Я відвертаюсь від нього й дивлюсь на Еллу, яка повернулась на канапу.

– Усе гаразд, сонечко?

– Так, мамо.

Я чую, як Метт зупиняється, застигає на місці.

– Мамо? – тихо перепитує він.

Озирнувшись, я бачу його засмучене обличчя. Я знизую плечима. Певна, що він прочитав по моїх очах, що я ображена.

– Такий уже сьогодні день.

Він відставляє вбік пачку рису й стискає мене в обіймах. Емоції, які я щосили стримувала, от-от хлинуть назовні. Я чую, як б'ється його серце, відчуваю його тепло. Мені кортить спитати: «Що сталося? Чому ти не розповів мені?»

Я знервовано ковтаю слину, вдихаю повітря й відходжу від нього.

– Тобі допомогти?

– Я все приготував.

Він розвертається до плити й поправляє конфорку. Потім тягнеться за пляшкою вина, що стоїть на металевій полиці у буфеті. Я спостерігаю за тим, як він відкорковує пляшку, виймає келих, обережно наповнює його до середини й передає мені.

– Випий трохи.

Ти навіть не уявляєш, наскільки мені це потрібно. Я ледь помітно усміхаюсь йому й роблю маленький ковток.

Я мию дітям руки, після чого саджаю близнюків на високі стільці на іншому кінці столу й міцно закріплюю ремені. Метт розкладає овочеве рагу по тарілках і ставить їх на стіл. Він жваво обговорює щось із Люком, а я удаю, ніби зацікавлено слухаю їхню розмову. Але мої думки блукають далеко. Сьогодні він має такий щасливий вигляд. Значно щасливіший, ніж зазвичай.

У моїй пам'яті постає його світлина. Назва файлу – «Друзі». Невже він погодився співпрацювати з ними? Проблема полягає не в ньому, а в росіянах. Їм достатньо щонайменшого натяку, невловимої ознаки, що він може розглянути їхню пропозицію, аби піти в атаку.

Я відчуваю приплив адреналіну, певний сором через те, що зраджую Метта такими припущеннями. Я мала би відкинути ці думки, не дозволити їм мучити мене. Але я дозволяю. Безумовно, нам потрібні гроші. А що як він вирішив, що допоможе нам, якщо знайде ще одне джерело прибутку? Я силкуюсь пригадати, коли ми востаннє сварилися через гроші. Наступного дня він повернувся додому з лотерейним квитком і приліпив його магнітиком на холодильник. Написав «Вибач мене», а поряд намалював смайлик.

А що як він вважає співпрацю з росіянами своєрідним виграшем у лотереї? Може, він навіть не здогадується, що завербований ними? Може, вони обдурили його, і він вважає, що займається цілком законною діяльністю, що дасть нам змогу звести кінці з кінцями?

Господи, ну чому гроші завжди є причиною всіх бід? Як же я це ненавиджу!

Якби знати, я б попросила його застисися терпінням. Незабаром наші справи покращаться. Чекати залишилося недовго. Елла ось-ось перейде до старшої групи, а близнюків переведуть із групи немовлят до ясел. Ми заощадимо трохи грошей. Наступного року буде легше. Набагато легше. Цей рік видався важким. Ми знали, що він буде важким.

Метт розмовляє з Еллою. Її мелодійний тихий голос пронизує туман у моїй голові.

– Я – єдина дівчинка, яка не пішла на йогу, – промовляє вона ті самі слова, які казала мені в машині.

Метт ретельно жує, не відводячи від неї очей. Я затамовую подих в очікуванні його відповіді. Зрештою він ковтає.

– Як ти почувалась?

Вона трохи нахилиє голову вбік.

– Добре. На уроці читання я сиділа попереду.

Я отетеріло витріщаюсь на неї. Виделка зависає в повітрі. Їй було байдуже! Вона не потребувала співчуття. Як Метту завжди вдається підбирати правильні слова? Звідки він знає, що саме треба казати?

Чейз, розмахуючи пухкими рученятами, жбурляє залишки вечері на підлогу, а Калєб сміється, б'ючи долонями об тацю і розбризкуючи підливку. Ми з Меттом одночасно відсуваємо стільці, хапаємо серветки й заходимося витирати дитячі личка та пальчики, вкриті плямами від соусу й шматочками їжі. Ми добре натренувалися в цій справі й звикли працювати в тандемі.

Ми відпускаємо Люка та Еллу, і вони мчать до вітальні. Вимивши близнюків, ми відносимо їх туди ж. Наводимо лад на кухні. Я збираю рештки їжі в пластикові контейнери, а мій чоловік протирає стіл. На якусь мить я зупиняюсь і доливаю вина у свій келих. Метт спрямовує на мене запитальний погляд.

– Важкий день?

– Почасти так, – відказую я, замислюючись над тим, як би відповіла на це питання вчора. Скільки подробиць я б розповіла йому? Річ не в тім, що я розкриваю Метту секретну інформацію. Максимум – кумедні історії про моїх колег. Інколи я можу туманно натякнути на наші досягнення – приміром, сказати йому, що ми знайшли щось важливе. Але це дрібниці. Нічого цінного. Така інформація аж ніяк не зацікавила би росіян. Вони б не платили за неї.

Коли кухня нарешті стає чистою, я кидаю останню серветку у смітник і знову вмощуюсь на своєму стільці. Дивлюсь на стіну, на порожню стіну. Ми стільки років живемо в цьому будинку, а досі нічим не прикрасили її. З вітальні долинають звуки телевізора: Люк дивиться «Перегони монстрів» – одне з його улюблених шоу. Чути тиху мелодію, що її виконує якась іграшка близнюків.

Метт підходить і сідає біля мене. Стривожений, він спостерігає за мною, чекаючи, коли я заговорю до нього. Я маю щось сказати. Дізнатися правду. Інший варіант – звернутися до Пітера, до служби внутрішньої безпеки, розповісти їм про те, що я знайшла. Дозволити їм почати розслідування проти мого чоловіка.

Має бути якесь просте пояснення цьому божевіллю. Його поки що не завербували. Чи завербували, але він не зрозумів, що відбувається. Він ні на що не погодився. Поза сумнівом, він ні на що не погодився.

Допиваю останні краплі вина. Моя рука тремтить, коли я ставлю келих на стіл.

Я пильно дивлюсь на нього, не маючи уявлення про те, що скажу наступної миті. На жаль, за всі ці години я не визначилась, як краще перейти до розмови.

Його погляд здається абсолютно щирим. Він, мабуть, здогадується, що трапилося щось надзвичайне. Я певна, ці мої переживання відбиваються на моєму обличчі. Проте він не здається знервованим. Той самий Метт, що й завжди.

– Як давно ти працюєш на росіян? – кажу я.

Слова вихоплюються несподівано – я не сформулювала думку належним чином. Однак вони пролунали, тож я уважно спостерігаю за ним – вираз його обличчя значно важливіший за те, що він скаже. Що я побачу? Відверте збентеження? Обурення? Сором?

Нічого немає. Жодних емоцій. Він залишається незворушним. І така реакція сповнює мене страхом.

Він дивиться мені у вічі. Витримує паузу довше ніж потрібно, але зрештою відповідає відверто:

– Двадцять два роки.

Розділ 3

Я ПОЧУВАЮСЬ ТАК, НІБИ ЗЕМЛЯ ХИТАЄТЬСЯ ПІД НОГАМИ, ніби я падаю, кудись лечу, зависаю над землею й спостерігаю за собою, спостерігаю за тим, як розгортаються події, але не беру активної участі, бо все це не може бути реальним. Я чую дзвін у вухах, якесь дивне дзеленчання.

Я не чекала підтвердження. Вимовивши ті слова, звинувативши його в одному з найжахливіших злочинів, я сподівалась, що Метт зізнається у чомусь менш серйозному. «Якось я зустрічався з ними, – міг би сказати він. – Але, присягаюсь тобі, Вів, я не працюю на них».

Або висловити праведне обурення: «Як ти могла таке подумати?»

Я зовсім не чекала підтвердження.

Двадцять два роки. Я зосереджуюсь на цій цифрі, оскільки йдеться про щось відчутне й конкретне. Тридцять сім мінус двадцять два. За тих часів йому було п'ятнадцять. Він навчався у старшій школі у Сіетлі.

Цілковите безглуздя.

У п'ятнадцять років він приєднався до молодіжної збірної з бейсболу. Грав на трубі в шкільному оркестрі. Підстригав газони в сусідів задля додаткового підробітку.

Я не розумію.

Двадцять два роки.

Я стискаю скроні пучками пальців. Дзеленчання у вухах не припиняється. Здається, я ось-ось маю зробити якесь відкриття, але воно настільки жахливе, що не вкладається у мене в голову. Я не можу визнати, що це правда, оскільки весь мій світ розлетиться на друзки.

Двадцять два роки.

Передбачалося, що моя мета – вийти на слід куратора російських шпигунів у США.

Двадцять два роки.

Конец ознакомительного фрагмента.

notes

1

За Фаренгейтом. За Цельсієм – близько 39 градусів (тут і далі прим. пер.).

Купить: https://tellnovel.com/ru/kl-vlend_karen/sekretna-nformac-ya

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)